

Sygn. akt II PK 35/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa W. G.
przeciwko Ż. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Elblągu
z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV Pa 42/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powoda kwotą 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2014 r. oddalił apelację pozwanej Ż. Sp. z o.o. w O. od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 29 kwietnia 2013 r., zasądzającego od pozwanej na rzecz powoda W.G. kwotę 18.500 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty.

Od wskazanego wyżej prawomocnego wyroku pozwana wniosła skargę kasacyjną, zaskarżając go w całości na podstawach niewłaściwego zastosowania: 1/ art. 52 § 1 pkt 1 k.p. – przez błędne uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę z powodem w trybie dyscyplinarnym było nieuzasadnione, a wskazane przez pozwaną przyczyny rozwiązania umowy, tj.: nieprzestrzeganie przepisów prawa pracy w zakresie udzielania pracownikom urlopu, zawarcie umowy o ochronę mienia, wykorzystywanie samochodu prywatnego do celów służbowych, dokonanie rezerwacji i opłacenie ze środków pozwanej pobytu małżonki powoda na dwudniowym spotkaniu Walnego Zgromadzenia Polskiej Izby Turystyki, zlecenie w imieniu pozwanej nieuzasadnionych gospodarczo i ekonomicznie usług, akceptowanie wypłat pozwanej na rzecz M.G. wynagrodzenia pomimo nie wykonywania przez niego umowy wydawniczej, zawarcie umowy na dzierżawę Kompleksu Sportowo-Rekreacyjnego oraz odmowa wydania komputerów służbowych - nie stanowiły ciężkiego naruszenia przez powoda jego podstawowych obowiązków pracowniczych; 2/ art. 52 § 2 k.p. - poprzez błędne uznanie, że w stosunku do zarzutu korzystania przez powoda z samochodu prywatnego do celów służbowych i pobierania z tego tytułu rekompensaty pieniężnej oraz zarzutu zawarcia umowy dzierżawy kompleksu sportowo-rekreacyjnego pozwana dopuściła się naruszenia tej podstawy kasacyjnej wskutek przekroczenia miesięcznego terminu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., twierdząc, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty dopuścił się rażących uchybień materialnoprawnych podstaw zaskarżenia - art. 52 § 1 pkt 1 k.p. i art. 52 § 2 k.p. W ocenie skarżącej spółki, Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że podjęte przez powoda działania związane z zarządzaniem pozwaną spółką, które stanowiły podstawę rozwiązania z nim umowy o pracę, nie stanowiły ciężkiego naruszenia jego podstawowych obowiązków pracowniczych i nie uzasadniały rozwiązania z nim umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza treść art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c., utrwalona judykatura oraz dominująca i reprezentatywna doktryna. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią obligatoryjne i konstrukcyjne wymagania podlegające ocenie we wstępnym stadium postępowania kasacyjnego (tzw. przedsądzie). W tym zakresie Sąd Najwyższy uznał, że w skardze nie wykazano żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powołując się na przesłankę oczywistego naruszenia prawa skarżąca obowiązana była wykazać kwalifikowaną postać takiego zarzutu, polegającą na jego oczywistości widocznej *prima facie* i od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego wymagającego kolejnej jego oceny prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Oznacza to, że pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej ich oceny prawnej w oparciu o ustalony materiał dowodowy. Tymczasem wniosek skargi kasacyjnej w istocie rzeczy zmierzał do zakwestionowania miarodajnych dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i to przy braku jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych. Ponadto i co do zasady podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a nie jest zadaniem Sądu Najwyższego ponowna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i to bez wykazania kwalifikowanej wadliwości zaskarżonego wyroku. W konsekwencji Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

